

„Co potřebuješ?!“ ozvalo se Brunovi u ucha. „Proč mě voláš? Copak to se dělá, někoho zdržovat od práce?“

Bruno překvapeně zvedl hlavu a zadíval se na malé stvoření. Nemohl uvěřit, že kolem něj právě lítá malinká víla. Cože? Víla? A u něj doma? Nechytil už z toho věčného čekání a příšerné zimy horečku s halucinacemi?

„Kdo... Kdo jsi? A kde ses tu vzala?“ vykoktal Bruno.

„No, metrem jsem asi nepřijela,“ spustila víla nakvašeně.

Bruno na ni dál nevěřícně zíral. Víla si mu sedla na rameno a nožičkou křehkou jako neuvařená špageta našťavaně podupávala do rytmu.

„To není možný...“ promnul si oči Bruno. „Víly neexistují! To jsou jenom pohádky pro holky!“

Víla se dramaticky plácla do čela: „A jéje, další překvapeněj...“

A byla přitom tak legrační, že se Bruník začal smát.

„Tak já ti to teda řeknu, abychom se zbytečně nezdržovali. Já jsem víla Dospělka. Hlídám a napravuji chování dospělých. Za dva dny, sedm hodin a čtyřicet dva minut to bude přesně osm let.“

„Hlídáš dospělé? Copak to se taky dělá?“ žasl Bruno.

„Musí,“ kývla bradičkou víla. „Někdo je musí mít pod kontrolou. Vy děti máte na hlídání rodiče, učitelky nebo dědečky a babičky. Ale viděl jsi už někdy, aby někdo hlídal dospělé? Aby třeba babička naplácala tatínkovi?“

Ta představa Bruna rozesmála.

„Nevěděl jsem, že i dospělí... zlobí,“ žasl.

„To víš, že zlobí, a jak! Ale dospělí to před dětma umí schovávat. Něco provedou, ale umí se z toho šikovně vykroutit. Mají na to svoje krycí kamarády. Říká se jim argumenty. S těma se taky časem seznámíš...“

„A zlobí i náš tatínek?“ zajiskřily Bruníkovi oči a už se těšil, až mu mu víla poví, že i tatínek občas vyvede něco špatného a že když se na něj posledně tak příšerně rozzlobil, nebyl vlastně tak úplně svatý, jak by se zdálo.

„Tvůj tatínek? Tedy, kluku! Tvůj tatínek, to je naprostý expert! Těžký případ! Na něj už dokonce povolali i oddělení Nočních náprav. A to je ten nejpřísnější úsek, jaký u nás ve Vílovicích, v Institutu chování dospělých, máme.“

„Institut chování dospělých?“ zopakoval Bruník krkolomně.

„Ano, přesně tak. Babičky a dědečkové v hlídání dospělých totiž selhávají, a tak jsme tu my. Ale neboj, nepoužíváme žádné tělesné tresty, jenom se snažíme zlobení dospělých v noci napravit.“

„Vážně? A jak se to dělá?“

„Celkem jednoduše. Když dospělí večer usnou, myslí si, že se jim zdají obyčejné sny. Někomu hezké, někomu zase divoké, a někdy i špatné. Dospělí se smířili s tím, že si za sny mohou sami, že prý co přes den dělali a jak se cítili, to se jim v noci ve snech vrátí... Ale ve skutečnosti je to úplně jinak! Ty sny jim posíláme my. A vždycky přesně podle toho, jaký sen si zaslouží a jak moc v něm potřebují napravit. Když dospěláci přes den zazlobí jen trochu, pošleme jim nějaký divočejší sen. A v něm jim domlouváme. Pokud se nepoučí a zlobí pořád dál, nasazujeme horší sny a někdy... někdy dokonce i noční můry! A když se nepoučí ani z takové domluvy, přichází na řadu noční náprava. A tu má teď i tvůj tatínek.“

„Ty myslíš ten tatínkův noční cirkus? Kapra na suchu, jak říkala maminka?“ zeptal se zvědavě Bruník.

„Ano, přesně tak! Při nočních nápravách bereme ve snech dospělé k nám do Vílovic. A tam se během našich úkolů napraví každý zlobivý dospělák. Ať už napoprvé, nebo později.“

Bruníkovi připadalo, jako by byl v nějaké pohádce. Anebo v nějakém pěkném snu za odměnu. Na rameni mu seděla víla, vyprávěla mu o své

důležité práci a jeho to moc zajímalo. Vlastně byl najednou rád, že tatínek pořád sedí u počítače a s tou vanou na něj zase úplně zapomněl.

„Takže... Když mají dospěláci divoký sny, mají je vlastně za trest?“ ujišťoval se Bruník.

„Ano, špatný sen rovná se noční odplata.“

„To já když zlobím, tak mi tatínek říká, že mě pověsí do průvanu za uši...“

„Neboj se, i dospěláci to občas pěkně schytají.“

„Dospělko, a jak to vypadá, když dospěláci zlobí? A kolik vás dohromady vlastně je? A jak to, že tě tady dneska vidím poprvé?“

Víla přeletěla z ramena na koleno a spustila: „U nás do průvanu nikoho rozhodně nevěšíme. Ani tatínky, jako je ten tvůj. A víš co? Jestli chceš, já ti to všechno ukážu.“

„A to bys mohla?“ nadchnul se Bruník a už si v duchu maloval báječný dnešní večer. „Chci!“

„Dobře. Až tě dneska rodiče uloží do postýlky, dělej, že spíš. To umí všechny děti výborně. Pak se potichu zavři v koupelně a čtyřikrát rozsviť a zhasni. Tím mě zavoláš. A já už si tě vezmu na noční směnu mezi víly s sebou.“

„Tak jo!“ souhlasil nadšeně Bruník a měl pocit, že právě narazil na klíč k zapeklitému

případu jménem Tatínkovy divoké noci. „To bude skvělý!“

V tu chvíli se z obývacího pokoje ozval tatínkův hlas. Právě tomu počítačovému klukovi říkal, že má hotovo a že jde napustit vanu.

„Tak já letím!“ zavolala Dospělka. „Prosím tě, a nezapomeň náš signál — čtyřikrát rozsvítit a zhasnout. Večer ahoj!“

Sotva Bruník znovu rozsvítil, objevil se ve dveřích koupelny tatínek, ale to už byla víla naštěstí pryč.

„Nakonec jsem to stihl v rekordním čase!“ rozzářil se tatínek.

A Bruno se usmíval a dělal, jako by na tatínka čekal jen chvilinku a vůbec se nezlobil, že má zimou promodralé prstíky na nohou. Dokud v zámku u vchodových dveří nezarachotil maminčin klíč.

„Maminka je tady!“ lekl se Bruno. „A já jsem pořád špinavej a suchej!“

Tatínek neztratil nervy ani improvizacího ducha.

„Bruníku, já tě teď ošplouchnu trochou vody z kohoutku a tím budeme považovat dnešní mytí za dokončené. Nemůžeme mít mamince za zlé, že se nám vrátila moc brzy a že jsem tě tedy nestihl řádně vykoupat. A protože jí nechceme přidělovat starosti, tak protentokrát řekneme, že jsme právě skončili.“

Zalhat mamince, šklebil se Bruno. Ale když maminka strčila hlavu do dveří koupelny a byla tak pěkně usměvavá, nemohl jí Bruno tu radost hned zase zkazit. Zvlášť ne poté, co dala spokojená maminka tatínkovi, který právě ručnícem drhnul Bruna dosucha, pusou na čelo a řekla: „Vy jste ale šikulky! Bruníku, dneska bude v postýlce jedna pohádka navíc!“

Spokojený tatínek rychle využil příležitosti a spěšně předal Bruníka mamince.

„Musím se podívat, jestli se mi to nezavíralo...“ brumlal a běžel k počítači.

„Mami, nemohla bys mi ty dvě pohádky přečíst radši zítra? Já jsem dneska dost unavenej, asi hned usnu.“

„Proboha, nejsi nemocný?“ zhrozila se maminka a položila Brunovi ruku na čelo. „Ještě to tak, vždyť teď budeš mít prázdniny.“

„Jen se mi chce hrozně spát,“ zalhal Bruník a trochu si připadal jako tatínek.

Ale kdepak na maminku. Její šestý smysl zavětril.

„Copak jste tady vy dva vyváděli? Je mi to nějak podezřelé. Tatínek vše stihnul včas a ty nechceš pohádku navíc... to jsou mi věci...“

A když pak u postýlky maminka přečetla název první pohádky, začal Bruník pro jistotu hlasitě chrápat. Maminka, která si myslela, že už opravdu spí, se po chvilce z pokojíčku tiše vytratila, jako by tušila, že má dnes v noci Bruník na starost něco moc důležitého!

BRUNÍKOVA CESTA DO VÍLOVIC

O chvíli později už Bruník napjatě postával v potmělé koupelně. Dveře za sebou potichu dobře zavřel, aby si rodiče nevšimli, že nespí, protože kdyby zjistili, že si klidánko hraje v koupelně se světlem, hned by ho poslali zpátky do postele. Takže Bruník byl teď rád, že tatínek sleduje svůj svítící monitor a maminka další díl svého oblíbeného romantického seriálu. Znamenalo to, že i kdyby se Dospělka opozdila, nebude ho v prázdné postýlce minimálně hodinu nikdo hledat. A tak se s vervou pustil do tajné signalizace.

Blik. Blik. Blik. BLIK!

Koupelnou zašuměla křehká křídélka.

„Ahoj, Bruno,“ přivítala ho Dospělka, „nejsi ospalý?“

„Ani trochu!“ zalhal Bruník. Kdepak, ani za nic by to nepřiznal, i kdyby byl skutečně unavený a oči se mu klížily! Ještě by ho víla odmítla

vzít s sebou, a z večerního dobrodružství by nebylo nic.

„Tak dobře, jdeme na to! Nejdřív musím použít zmenšovací kouzlo, protože takhle bys zároveň neprošel. A taky bys byl u nás ve Vílovicích za obra a všichni by si tě hned všimli. To bych měla průšvih, víš? K nám totiž můžou jediné dospělí.“

„A... nebude to bolet?“ zaváhal Bruník.

Příčemž slovíčko bolet už jako by zapískal, protože jakmile ho víla posypala kouzelným pudrem, bleskově se zmenšil do velikosti myšky a myšky, jak známo, mají hlásky slabounké.

„Neboj se, bolet to nebude určitě. Teď se mě drž a zavři oči,“ poradila mu.

To bylo něco pro Bruna! Soustředil se všemi silami a pak už cítil jen zvláštní věci... Náhlým horkem se celý zpotil, skoro jako by ležel hodinu na odpoledním slunci. Jak mu byla zase chvíli zima, to, jak rychle letěli, a teprve pak mu Dospělka dovolila otevřít oči.

„Můžeš!“

Bruník se užasle rozhlížel kolem sebe. Co viděl, bylo neuvěřitelné!

Ocitl se v něčem, co připomínalo překrásný světlý úl! Dokonce to tu i stejně bzučelo. Jenom místo včeliček zde poletovaly víly a víláci a byli všichni legračně vystrojeni. Víláci měli modré kalhoty a zelená trička s písmenky. Víly měly zase barevné písmenkové šatičky a na hlavách jim trčely kornoutové čepičky. Provoz byl hustý — létalo se všemi směry, a dokonce se mohlo za letu i prudce vystoupat nahoru nebo naopak rychle slétnout dolů. Přesto se létalo ukázněně

a podle předpisů. Takhle kdyby to chodilo u nás, pomyslel si Bruník. Nikdo by do nikoho nenarážel, ani na nikoho nepokřikoval, osobní přeprava by byla úplným dopravním koncertem.

Bruník si všiml dlouhé chodby plné dveří s různými písmenky. Byla tu „enka“ i „elka“, a právě do těchto dvou zvláštních pokojíků se v úle létalo nejvíce. I samotná chodba byla útulně zařízená, byl tu nábyteček, jaký by se hodil do domečku pro panenky, malé květináče s opravdovými květinami, i malé akvárium! A na zemi? Na zemi ležel prapodivný žlutý koberec, po kterém nikdo nechodil a který se čas od času sám zvlnil, takže se zdálo, že to vlastně není koberec, ale žlutá řeka.

„Ten je lehtací,“ vysvětlila Bruníkovi víla, když viděla, jak se na podlahu zaujatě dívá. „Pracuje jako dobíjčka energie. Když je někdo z Vílovic unavený, postaví se na něj a koberec ho začne lehtat. Je to taková relaxační zóna, jak by se řeklo u vás v lidském světě.“

„Jé, a můžu to vyzkoušet?“ zaprosil Bruník.

To víla okamžitě zatrhla.

„Ještě by si tě někdo všiml,“ zhrozila se. „Nejdříve tě musíme utajit. Sehnat křídla, abys byl